

Компанієць Ігор Миколайович

доцент кафедри адміністративного права
та адміністративної діяльності Національного університету
«Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»

СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ПРИВАТНОЇ ОХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Конституція України проголосила, що людина, її життя і здоров'я честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. Крім того, враховуючи розвиток підприємницької діяльності та зростання кількості її суб'єктів, які також потребують охорони, в Україні склався величезний попит на охоронну діяльність.

В той же час, зважаючи на складну соціально економічну ситуацію яка склалась в Україні, недостатність бюджетних коштів для гідного і достатнього фінансування правоохоронних органів і зокрема органів внутрішніх справ, держава не може забезпечувати цю діяльність на високому рівні. Для цього необхідна тісна взаємодія всіх державних органів, громадських організацій та приватних структур.

Станом на 1 лютого 2013 року, загальна кількість осіб які залучені до виконання охоронних функцій в Україні, перевищувала сто тисяч (без державних силових відомств) та налічувала більше 4,5 тисяч приватних охоронних структур. Це в рази менше ніж в антологічних Україні закордонних країнах. Одже, питання розвитку приватної охоронної діяльності на сьогодні в Україні є надзвичайно актуальним. Підтвердженням цьому також є прийнятий 22 березня 2012 року Закону України «Про охоронну діяльність». Закон в перше в Україні на законодавчому рівні визначив організаційно-правові принципи здійснення господарської діяльності у сфері надання послуг з охорони власності і громадян та закріпив правовий статус суб'єктів охоронної діяльності. Закон створює прозорі цивілізовані форми

охорони майна та громадян, сприяє підвищення рівня захищеності юридичних і фізичних осіб, регулює питання технічного оснащення охоронних структур та ін.

Названий Закон є прогресивним і він, безумовно буде сприяти подальшому розвитку приватної охоронної діяльності. Але чи забезпечує він якість цієї діяльності? Нажаль на сьогодні непоодинокі випадки грубих порушень Ліцензійних умов охоронної діяльності: відсутність належної кваліфікації охоронців, сертифікації технічних засобів охоронного призначення тощо. Підвищенню якості діяльності приватних охоронних структур сприяло б більш детальне правове регулювання їх кадрового забезпечення. Особливо це стосуються вимог до їх керівного складу, як вищого так і середнього рівня, які безпосередньо здійснюють організацію охоронної діяльності та контроль за нею на конкретних об'єктах. Керівний персонал обов'язково повинен мати юридичну освіту, психологічну підготовку та бути обізнаним з технічними засобами охорони. Слід якомога скоріше затвердити методіку і методологію підготовки фахівців охоронної справи, вимоги до охоронців і процедуру їх прийому на роботу.

Порівнюючи Закон України «Про охорону діяльність» з аналогічними законами в інших країнах, і зокрема з Законом Російської Федерації від 11 березня 1992 року «Про приватну детективну і охорону діяльність», слід зазначити що закордонні приватні охоронні структури мають набагато ширші повноваження ніж ці структури в Україні. Зокрема, стаття 18 російського закону дозволяє приватним охоронцям у певних випадках мати і використовувати вогнепальну зброю. В Україні ж приватні охоронці позбавлені такої можливості.

Закордонний досвід діяльності приватних охоронних структур свідчить про значне зростання їх кількості, збільшення їх персоналу та розширення завдань та функцій, які вони виконують. Крім того, вони також відіграють значну роль у попередженні правопорушень та забезпеченні громадського порядку. Приватний сектор безпеки у різних країнах пройшов або проходить власний шлях розвитку, що

зумовлено особливостями умов та традицій, притаманних кожній із країн. В той же час, цей шлях значною мірою враховує та відображає загальні тенденції і закономірності, а також має багато спільних рис із досвідом інших країн. Особливо важливо враховувати їх в Україні, яка знаходиться на шляху інтеграції в цивілізоване співтовариство.

Отже, в Україні є і резерв, і нагальна потреба подальшого розвитку приватної охоронної діяльності. Слово за державою, яка повинна стимулювати цей розвиток створюючи для цього відповідні умови. На наш погляд, необхідно розжиріти правовий статус приватних охоронних структур в Україні до рівня аналогічних закордонних структур. Але безумовно, це слід робити поступово, одночасно посилюючи контроль за їх діяльністю.

В свою чергу, це зніме соціальну напругу в суспільстві, бо розвиток приватної охоронної діяльності забезпечить появу нових робочих місць, що важливо для України в якій продовжується скорочення військовослужбовців Збройних Сил України та співробітників органів внутрішніх справ, а також сприятиме укріпленню законності та правопорядку в суспільстві.

Конопада Денис Ігорович

студент Національного університету
«Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»

АДВОКАТУРА

Суспільство досягло високого розвитку, тому його сьогодні не можна уявити без забезпечення прав та інтересів громадян. У зв'язку із захистом прав та вирішенням проблем громадян у суді, існує такий інститут, як адвокатура, що виступає як надійна гарантія надання правової допомоги.

Адвокатура – професіональна спільнота осіб, що отримали статус адвоката і зайнятих адвокатською діяльністю. Згідно Закону України «Про адвокатуру» адвокатура України є добровільним